

КАРПАТСЬКИЙ ДРАКОН

32

Хоча могутній океан Тетіс думав, що він вічний володар кайнозойської ери, в якийсь момент незбагненого для нас доісторичного часу в його глибинах почали зароджуватися конкуренти — величні гірські дракони. Коли вони вже випиналися острівцями на поверхні, прадавній океан здався їй відступив, залишивши по собі нащадків — Середземне, Чорне та Каспійське моря.

Серед тих драконів був і Карпатський. Ще тоді, коли він уперше сягнув поверхні океану і побачив сонце, жага до життя й пізнання світу розгорілася в ньому з надзвичайною силою. Впродовж мільйонів років він не припиняв вдивлятися у синю глибочінь неба і подумки тягнутися до нього. Небо замінило йому дно океану, таке воно було безмежне й магнетичне. І таке ж синє. Бувало, що над Карпатським Драконом пропливали — а часом навіть ніжно торкалися його — згустки газу різних кольорів: від білого до темно-сірого, навіть загрозливого. Пізніше він дізнається, що люди називають ті згустки хмарами. І що краплі або потоки води зверху — це дощ, такий потрібний і приємний для всього живого, що почало народжуватися й розвиватися на його спині.

На Драконові виростили трави, гриби, куці, чагарники й дерева,

на самому ж вершечку були просторі трав'янисті рівнини — полонини, а часом голі гострі скелі. Серед дерев і трав шаруділи й метушилися комахи, павуки, птахи та звірі. Карпатський Дракон став помічати, що відрізняється від решти драконів, бо на ньому є унікальні рослини — волошки, роговики, кохлерії, вовчі лика, жовтушки, дельфінії, нечуйвітер...

Одного разу Дракон виявив, що в хащах на його спині з'явилися нові тварини — гомо сапієнси, або люди. Велетень був страшенно заінтригований. Таких він зроду не бачив за сотні мільйонів років свого існування. Вони були надзвичайно консолідовані, полювали, будували дивні конструкції й постійно вигадували щось нове — то списа з наконечником змайструють, то наліплять розмальованих глиняних предметів, то диви, загін зроблять для овець, яких доять і стрижуть. Дракону подобалося постійно дослухатися до нових звуків, що були щоразу більш насиченими, — ось там закурикали півні, там задзижчала пилка, забрехали собаки... А звідти чути стукіт молота по червоному загартованому металу, стогін трембіти, рев бура...

Зігрітий сонцем, умитий дощем, заколисаний вітром, залоскотаний дрібним поступом косулі та пюзом тритона, Карпатський Дракон не втомлювався дивуватися й захоплюватися світом. Йому було затишно, він лежав, як той кіт у пилюці. Хіба не муркотів. Та коли чув звук бура, мимоволі здригався. Ні, йому не було боляче. Його рельєфна велетенська спина майже не відчувала цих людських втручань. Та все ж інколи від них Дракону хотілося почухати в тому місці. Він не міг не помічати, як усе, що є навколо нього, допомагає людям. Як трава годує овець, як дерева перетворюються на хати, як із добутого металу люди виготовляють неймовірно гарні речі, які роблять їхнє життя зручнішим і вишуканішим.

Минали століття, і Дракон почав здригатися чимраз частіше. Його дірявили буром то тут, то там. А ще почали брити. Він не одразу помітив, як на його спині з'явилися залисини, як усюди проклали бетонні дороги. Не одразу відчув він сморід добутої з його надр згорілої нафти, що коптила небо, вириваючись їдким димом із машин, які, наче вівці на полонинах, всюди паслися, заїжджали в найглибші ущелини та на найвищі гори.

По-справжньому боляче Дракону стало тоді, коли через залисини ґрунти на його спині починали зповзати і на ній утворювалися рани. Потрапляючи у прозорі річки, величезні камені, гілляки, цілі масиви ґрунту робили йому нестерпно боляче.

Чимдалі люди робили йому ще більше залисин, звільняючи від дерев нові території під будівлі й дивні конструкції, якими в повітрі на тросах котилися менші. Він щораз рідше чув рик рисі у своїх хащах і дедалі частіше — неприємний гул моторів, які ще більше отруювали повітря своєю кіптявою. Йому все менше хотілося дихати на повні груди. Звідусіль свербіло, смерділо й пекло. У нього з'явилися нові почуття — гнів та обурення. Він любив кожен живу істоту на своїй спині, кожен знав і відчував. То чим же заслужив цей біль? З його очей котилися сльози. Мабуть, тоді рівень

світового океану трохи піднявся від його плачу. Гнів заволодів ним, і він ледь не піддався імпульсу одним своїм порухом розбурхати вулкани, які вже давно були приспані в ньому, і знести всі ці будівлі з його спини; вбити все те, що завдавало йому нестерпного болю.

Та вже коли Карпатський Дракон готовий був скинути із себе цей тягар, він почув шепіт, тихий, ніжний, але водночас такий, що луною відгукувався у грабових та букових лісах і магічним чином не губився навіть у шумі гірських річок. Він прислухався: хто ж це шепоче в його хащах? І побачив дівчинку. Років із дванадцять їй було. Вона сиділа на полонині й молилася. Її губи тремтіли. «Боже, спини їх! — шепотіла вона. — Прости їх, Господи!» Тоді вона лягла ниць на землю, прямо у траву, і випростала руки. Її крихітні обійми ніби огорнули все його велетенське тіло. Це були найміцніші та найщиріші обійми в його житті. З її маленького серця на нього лилася любов, яка, немов животнорна ін'єкція, розтеклася його тілом, потрапила в кожен жилку й артерію. Як він може вбити дівчинку, це джерело любові та співчуття? Як він може вбити все живе, що поселилося на ньому? Він страждатиме, але не вб'є.

Ця любов подіяла як знеболювальне — рани перестали так сильно ярити велетенське тіло, а гнів, який пружним клубком застряг у ньому, згас. Дракон заспокоївся й вирішив стримати свої руйнівні пориви. Принаймні зараз.

НАЙКРАЩИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ЮНАЦТВА

ISSN 0868 9695

ОДНОКЛАСНИК

4-5 • 2022

ЖУРНАЛ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ

ІНДЕКС 74394

ПЕРЕМОЖЦІ «АЛЬ МОР»

МАЛЬОПИС ПРО ВІЙНУ

ЯК З'ЯВИЛИСЯ «ЧАСОДІЇ»

КАМІЛА КАБЕЛЬО

ПІДТРИМУЄ УКРАЇНУ